

Els meus petits herois

Al pis, a Bellvei, vivim els meus 2 fills, Xavi i Ana de 9 i 6 anys, i jo, i des del primer dia que es va decretar l'estat d'alarma estem en confinament i només surto jo per l'estrictament necessari, renunciant així que els meus fills puguin estar amb el seu pare i avis que viuen a Gavà. Així ho vam decidir per un bé comú, amb tot el nostre pesar...

25 dies!! Dies que els meus nens no han pogut estar amb el seu pare ni avis. Dies que s'anaven fent més angoixants per a ells en saber que els seus avis estaven contagiats... I dies terribles quan els vaig acabar explicant que el seu avi estava molt malalt a l'hospital. Aquest dimecres 8 d'abril el seu avi va morir. El seu avi de l'ànima, al qual volien amb devoció, amb el qual tenien un contacte diari des del seu naixement, el que els educava i "malcriava" amb tots els seus capricis de nens; el que vetllava i ho donava tot per tots i, sobretot, per ells...

Els meus nens, els que van reunir totes les seves forces i amb paraules truncades pel plor punyent s'acomiadaven d'ell per washapp, en la distància, incrèduls, destrossats... Amb la necessitat de també tenir el seu pare i àvia a la banda en aquests moments tant i tant difícils. Em deien: 'Mama, sisplau, una simple abraçada, saber que ells estan bé i no es moriran també, per així acomiadar l'avi amb ells ...'. Se't parteix l'ànima, et destrossa el cor i, a més, saps que és recíproc, que el seu pare i àvia també els necessiten a ells; que amb una simple abraçada, amb un retrobament, alleujarien un polsim de dolor i això, per a ells, ja és molt.

I ara ve quan ells, tant petits però conscients de tota la situació que ens envolta i el que els toca viure, et diuen que els fa ràbia, molta ràbia que hi hagi gent que no compleixin el que ells sí que fan: quedar-se a casa! Entenc la seva ràbia, la seva frustració, el seu disgust. Jo també estic rabiosa, enfadada. Jo i la resta de persones que sí tenim cap.

És injust, intolerable i menyspreable! tenen més consciència del bé i el mal els nens que aquesta minoria d'adults irresponsables i ignorants !!

Ja n'hi ha prou! Ja n'hi ha prou!

Darrera de les xifres de morts hi ha milers de vides truncades, comiats terribles, finals en soledat absoluta. Hi ha dolor, moltíssim dolor. Una situació dura, punyent, on se suma la fredor i inhumanitat de no poder

abraçar en aquests amargs moments als teus éssers estimats, de no poder plorar espatlla amb espatlla...

Darrere de totes aquestes vides truncades hi ha fills, esposes, germans, nebots, néts, amics... Persones de totes edats que ara haurem de conviure amb una gran pena a l'ànima...

I tot i així hem de veure que avui encara hi ha una minoria (per sort) d'inconscients egoistes, insolidaris i sense ètica que circulen lliurement cap als seus segones residències o saber de veïns del poble que segueixen celebrant missa amb les millors gales el Diumenge de Pasqua (recordo que nosaltres no podem assistir al funeral de l'avi...), gent que va a casa d'un familiar per simple visita o perquè allà hi ha jardinet per prendre una estona el sol, que passegen com si res amb excuses banals o surten a córrer... Així i tot, sabent que estem en un estat d'alarma on tots estem en risc de contagi i molta gent; sanitaris i altres treballadors o voluntaris, que estan dia a dia en primera línia davant del perill pel bé i protecció de tots... Tot i així, hi ha incivisme, comportaments incoherents, irresponsables... No serveixen les excuses! El que serveix és que et quedis a casa teva! Ja n'hi ha prou! Ja n'hi ha prou!

Anna Holgado Sans

Bellvei